

ARXIU

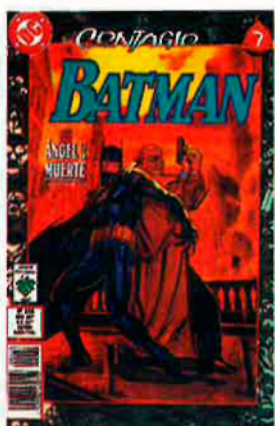
El darrer vol del rat-penat

El meu nom és Bruce Wayne i sóc un d'aquests mal anomenats 'play-boys' ociosos que viuen de les rendes que els van deixar els pares, encara que, quan cau la nit, em dedico a combatre el crim sota la identitat de Batman. He tornat a Gotham City, la ciutat on vaig viure, només per trobar-la totalment arrasada. Quina bona manera de celebrar el meu 60è aniversari!

Jo, que sempre havia procurat ser discret en la meua vida pública i privada, vaig veure com de sobte, un dia, les meves aventures es popularitzaven a través d'una publicació juvenil anomenada *Detective Comics*. Concretament, tot va començar al número 27, que va aparèixer al maig de 1939. La "genial" idea havia sorgit de les ments malaltisses d'un tal Bill Finger i d'un nouvingut al món del còmic anomenat Bob Kane. Aquest darrer, un noia orquestrat nascut al 1914 i criat al Bronx durant l'època de la Depressió, va veure com es frustrava la seva vocació de violinista per una lesió produïda en una baralla al carrer. Però, com que volia ser famós fos com fos, va decidir concentrar-se en la seva altra passió: el dibuix. Va començar a estudiar la carrera artística mentre anava publicant, sempre amb un marcat estil caricaturesc. *Wow Comics* o *Adventure Comics* són algunes de les revistes on, si algú hi té cap mena d'interès, hi pot trobar les creacions dels seus inicis. Bill Finger era un venedor de sabates que va conèixer Kane durant una festa al 1938. Finger era un seguidor aferrissat de les aventures d'herois *pulp* com *The Shadow* i *Doc Savage*, però volia escriure les seves pròpies històries. Entre tots dos van voler crear el seu superheroi, però no sabien per on decantar-se, fins que es van trobar amb tres elements clau: Leonardo da Vinci, el Zorro i el film de 1930 *The Bat Whispers*. La influència de Leonardo es concreta en un llibre d'invents de l'autor renaixentista on apareixia un giny volador anomenat "ornitòpter", una mena de planador amb ales de rat-penat. El personatge del Zorro, en canvi, els va servir per concebre un heroi amb una doble personalitat, en què sota l'aspecte del petimetre ric i pusil·lànim s'amagava el defensor de la justícia. Això, a part d'haver-li plagiat descaradament algunes de les característiques com ara la immensa habilitat acrobàtica, els cops de puny o les filigranes de circ. De la pel·lícula esmentada va sorgir la idea del rat-penat i l'aclamadora atmosfera de Gotham City. Segons Finger, "Kane havia

dibuixat un personatge que s'assemblava molt a Superman –nascut tan sols un any abans–. Lluïa unes malles vermelles i botes, però no portava guants. A més, duïa un antifaç senzill i es desplaçava penjant-se d'una corda. De l'esquena li sobresortien dues ales rígides que eren com les d'una ratapinyada. A sota d'aquest primer esbós hi havia una paraula: Batman. Immediatament, vaig treure un diccionari i hi vam cercar un dibuix d'un rat-penat i, mostrant-l'hi a Kane, li vaig insistir perquè li copiés també unes orelles, que li sortissin d'una caputxa. A més, li vaig suggerir que li abaixés la màscara de la part del nas, fins a tapar-l'hi completament, i, per fer-lo més misteriós, que no se li veiessin els ulls." L'esbós no va estar malament però, al final, per sort, em van canviar les ales rígides per una capa, em van posar guants i van decidir canviar-me el color del vestit, del vermell cridader inicial al gris, molt més discret. I així vaig néixer jo, Bruce Wayne, ociós milionari durant el dia, que treu els diners de no se sap on, i superheroi emmascarat a la nit, que combat els criminals amb agilitat, intel·ligència i uns quants *bateginys*.

Amb el personatge clarament definit, la meva primera aventura va sortir a la llum el maig de 1939 al

Detective Comics. "El cas del sindicat químic" s'ha de reconèixer que era una rutinària aventura de lladres i serenos. No seria fins al número de juliol del mateix any en què me les hauria amb un autèntic "dolent": el Doctor Mort, el qual, tot sigui dit, no em va

costar gaire d'eliminar. En aquestes primeres aventures no utilitzava el Batmòbil, sinó que m'havia de desplaçar en un cotxe vermell. A més, la policia, ves per on, em considerava un dels homes més buscats, i això que jo els ajudava en tot el que podia! A més, les meves aventures passaven en un lloc indefinit, "la ciutat", que a vegades s'anomenava Nova York, però encara es trobava ben lluny el meu traspàs a la definitiva Gotham City. Quan vaig començar a ser conegut i a eliminar un adversari rere un altre, molta gent em va suggerir que deixés córrer aquesta afició malaltissa, que hi podria prendre mal. Però jo considerava que havia de venjar la mort dels meus pares... Tot succeí aquella nit en què tots tres tornàvem del cinema i uns vulgars atracadors van intentar robar el collaret de perles de la mare. Quan el pare la va intentar defensar, va rebre un tret, i després ella un altre... A partir d'aquell dia em vaig jurar a mi mateix que em passaria la vida lluitant contra el

crim. Així, em vaig convertir en un heroi rude i esquerp, sense cap remordiment a l'hora de disparar amb una pistola o una metrallera. Però la companyia de còmics DC, alarmada per l'increment de sang i fetge a les seves pàgines, va acabar imposant tot un codi de censura, i des de llavors es van acabar les representacions de ganivetades, escanyaments, assots, referències sexuals i, en resum, tot el que feia que les meves aventures fossin més divertides. El summum de "la correcció" del meu personatge va ser quan, l'abril de 1940, em van encolomar un company juvenil, en Robin, identitat secreta de l'orfe Dick Grayson. En Dick actuava al circ amb els seus pares, els Grayson Voladors, fins que el gàngster Boss Zucco els va matar, i això, a mi que sóc una persona fàcil d'entendre, em recordava la meva pròpia infantesa, i que malament que ho vaig passar. Així, doncs, vaig decidir "adoptar-lo" i, potser així,

La primera historieta de Batman data del 1939. A sota, Batman i Vicki Vale, interpretats per Michael Keaton i Kim Basinger, respectivament, en la versió dirigida per Tim Burton.

ARXIU

FRANÇA
PIRENEUS
ANDORRA
LLEIDA
Catalunya

GAUDEIX DE LA TEVA LLIBERTAT. SI VOLS, A LLEIDA POTS.

Ara LLEIDA

Lleida: els Pirineus més vius. Qualsevol moment és bo per organitzar una visita als Pirineus i omplir el teu temps lliure d'activitats. Vine a contemplar la natura o a practicar-hi tota mena d'esports d'aventura. Vine a menjar, a descansar i passar-t'ho bé. Arriba't al Parc Nacional d'Aiguestortes i amara't d'aire pur en algun dels 500 llacs de Lleida. Amb la família, amb la parella o amb els amics, vine a Lleida, descobreix els Pirineus més vius.

Demana'ns informació! Patronat de Turisme - Diputació de Lleida
Aparat de correus 827 - 25080 Lleida - Tel: 902 10 11 10, Fax: 973 24 55 58
E-mail: lleidatur@lleidatur.es - www.lleidatur.es

Us agrada que t'enviïem informació gratuïta de Lleida.

M'interessa especialment informació general Natura Esport / Aventura Cultura

Nom i cognoms _____ Edat _____

Adreça _____

Ciutat _____

Codi Postal _____ Telèfon _____

DC CÒMICS

Els responsables editorials han anat canviant l'aspecte de Batman i els personatges que li serveixen de coartada segons els gustos del públic. La revitalització del personatge, dels anys vuitanta ençà, ha vingut de la mà de les versions cinematogràfiques.

li donaria una millor vida. Però en Dick ràpidament va descobrir la meua "altra vida" i va voler ajudar-me. Així es va crear en Robin, que estava directament inspirat en el personatge de Robin Hood: es vestia i tot amb una mena de túnica, capa i sabates de l'època de l'arquer de Sherwood. Fins i tot els seus calçotets semblaven de cota de malla! Al principi, si he de ser sincer, en Robin més que un ajudant era un destorb, però amb el temps vam acabar essent una bona combinació de rapidesa mental, agilitat i bones vibracions. Fins que va ser massa gran i li va arribar el torn d'anar a la Universitat de Hudson i jo vaig tornar a quedar-me sol. Però al 1969 un altre noieta havia de substituir el Robin originari, en Jason Todd. Però no vam durar gaire com a parella: la difícil personalitat d'aquest xicot, molt més desafiant, rebel i rondinaire que l'anterior, em treia de polleguera, i també al públic, que va decidir eliminar-lo per votació popular. El 1990, després d'haver lluitat tot sol amb una rastellera de dolents, l'un pitjor que l'altre, va aparèixer un tercer Robin per fer-me costat, sota la identitat de Tim Drake: un Robin molt més independent i pràctic, sense els traumes existencials dels anteriors. Aleshores, els dibuixants, ràpidament, em van endossar tot un seguit de noietaes "floreros" que no van servir de gran cosa. La Julia Madison, la xicoteta que vaig tenir als anys 40, va

decidir abandonar-me per fer-se actriu de cinema i canviar-se el nom pel de Portia Storme! La Linda Page també es va cansar de mi i es va fer infermera de pobres. Potser la que més em va durar fou la Vicki Vale, una periodista bastant tafanera, tot s'ha de dir, sempre intentant descobrir la meua identitat secreta. Després van passar per la meua vida, entre altres, la locutora de ràdio Vesper Fairchild, la psiquiatra Chase Meridian i, fins i tot, la bonica Silver St Cloud, però cap va aconseguir acaparar el meu cor més enllà d'unes quantes pàgines. El que sí que ha continuat al meu costat, malgrat totes les meves aventures, ha estat l'Alfred, el meu eficient majordom, que ja havia treballat per als pares i que al 1943 va passar al meu servei. La veritat és que necessitava algú que es fes càrrec de Wayne Manor, aquest enorme casalot del segle passat, i, evidentment, algú havia de treure la pols de la Batcova.

Evidentment, el públic no sempre ha estat tan interessat per les meves aventures: als anys 50 i 60 vaig viure una època de certa decadència, malgrat l'aparició massiva a les tires de premsa diàries i el canvi continuat de dibuixants que van anar succeint Kane, que, la veritat, com a dibuixant tampoc no era cap meravella. Des de Gardner Fox a Jerry Robinson, Dick Sprang o Joe Giella, cadascú veia l'heroi a la seva manera, fins que arribem al 1964, l'època de Carmine Infantino, un gran dibuixant que va renovar estilísticament tot el meu univers, començant per afegir un oval groc amb el símbol del rat-penat al meu uniforme, renovant la Batcova, el Batmòbil i eliminant momentàniament l'Alfred, encara que això sí que mai no li ho vaig perdonar!

Aquesta renovació va arribar al zenit amb una nova sèrie de televisió que començà a emetre's el gener de 1966. Ja s'havien portat a terme, als anys quaranta, dos intents de dur-me a la televisió, però no en van arribar a emetre ni una dotzena d'episodis; aquesta vegada, però, l'inexplicable èxit va arribar a allargar-la quasi dos anys sencers. Aquesta versió, decidida-

ment *camp*, omplia la pantalla d'onomatopeies gegants, i l'estrafolària galeria de dolents va ser una oportunitat perquè lluïssin les seves capacitats actors de Hollywood d'anomenada. Per allà van passar la Joan Crawford, en Burgess Meredith, en Vincent Price o l'Eartha Kidd, entre molts altres. Si us haig de ser sincer, vaig acabar odiant el meu personatge, l'Adam West, l'actor que l'intrepretava, i el repel·lent Robin, tota una "meravella" de noi. La sèrie, això sí, va afegir més fama al meu personatge, però va arrossegar l'estil del còmic cap al *camp* xaró i el *pop* psicotrònic que havia imperat a la televisió, i aquesta era la línia que volien seguir els de la DC. Fins i tot Kane va abandonar definitivament qualsevol relació amb la producció de les meves historietes. Sort que una altra publicació, *The Brave & The Bold*, va decidir, al gener de 1970, de reprendre el personatge, apostant per un nou estil molt més realista i tètric, plasmat en el llapis del dibuixant Neal Adams i els guions de Denny O'Neil. Llavors em vaig veure com un Batman obscur, inquietant, amenaçador, romàntic i, potser, extremadament seriós. Però només va ser una etapa de canvis i més canvis: O'Neil va reorganitzar els batúttols, va reiniciar la història del personatge i no va deixar que caigués en la rutina. Als anys vuitanta apareixien nous herois que engrescaven el jovent i jo començava a resultar una mica anacrònic per als temps que corrien.

La crida de Hollywood. L'any 1989, l'entremaliat director de cinema Tim Burton decideix tornar a portar a la pantalla les meves aventures. Amb *Batman* aquesta vegada no s'escatimaren despeses, es recreà amb tot luxe de detalls Gotham City, una mena d'urbs dels anys 50 amb un *look* futurista, i es van contractar els millors actors disponibles: per al meu paper van triar en Michael Keaton, potser una mica baixet i amb cara de patir molts problemes existencials, però dins de l'uniforme recatxutat feia l'efecte de l'heroi convencional. El paper de la Vicki Vale va

anar a parar a una exuberant Kim Basinger, mentre que el paper del Jòquer anava a càrrec d'un histriònic Jack Nicholson. Jerry Hall i Jack Palance arrodonien un càsting ple d'encerts. L'èxit immediat del film va reactivar les meves històries de còmic i, de passada, tota una ingent producció de *merchandising* ferotge.

Tres anys més tard, pràcticament tot l'equip es tornà a reunir per fer *Batman Returns*. Molt més fosca, gòtica i decadent que l'anterior, si és que això era possible. Aquesta vegada m'havia d'enfrontar al crim per partida doble: d'una banda, el petit Danny de Vito feia una excepcional recreació del Pingüí, i d'altra banda, mai havia tingut tants pro-

blemes per mantenir la compostura davant aquest remolí de passió sadomasoquista que era la Catwoman (o, si us estimeu més, la Gatonna), interpretada per una bellíssima Michelle Pfeiffer. Malgrat la gran quantitat d'encerts d'aquesta darrera aproximació, la taquilla va disminuir sensiblement, i ja se sap com és Hollywood, que al més petit símptoma de pèrdua econòmica els agafa un atac de nervis, i així, per a la nova entrega, van decidir renovar tot l'equip. Doncs bé, el 1995 sorgí *Batman Forever*, dirigida per un esbojarrat Joel Schuma-

cher que va omplir de coloraines psicodèliques i d'elements fetitxistes l'univers del meu personatge. Van canviar-me el rostre pel de l'actor Val Kilmer, més atractiu, tot s'ha de dir, però amb molt poca matèria grisa. M'hi van afegir un Robin una mica massa crescutet, amb la planta del guapo de torn

Chris O'Donnell, i em vaig haver d'enfrontar també

per partida doble a en Dues Cares, encarnat per en Tommy Lee Jones, i a l'Enigma, portat fins al deliri colorista pel sempre excessiu Jim Carrey. En el paper de la noia que havíem de rescatar m'hi van posar la Nicole Kidman, que interpretava la doctora Chase Meridian. De moment, la darrera incursió ha estat *Batman & Robin*, on de nou em canvien els trets físics, aquesta vegada pels d'en George Clooney, i s'afegeix a la família la Batgirl, una joveneta Alicia Silvers-

ton. L'Uma Thurman encarnava la Poison Ivy, mentre que l'Arnold Schwarzenegger era Mr. Freeze... Però, evidentment, tot va acabar bé i la pau va tornar a Gotham City.

I així he arribat com he pogut al 1999, a punt de traspasar un nou mil·lenni i amb més feina que mai, ja que se suposa que seré jo qui s'encarregarà de reconstruir les ruïnes de Gotham City. Ja al 1996, en els meus còmics de l'anomenada saga *Contagion*, Gotham va sofrir les conseqüències d'una plaga espantosa, però això va molt més enllà. Deixar la ciutat com ara, reduïda a ferralla i runa a resultes d'un enorme terratrèmol, aïllar-la de la resta del país i declarar-la zona sense llei, un territori salvatge on serà difícil sobreviure, són els arguments que m'han preparat els guionistes

perquè la meua retirada del món del còmic no arribi de forma tan sobtada. Però la ficció, com sempre, és millor que la realitat, i Batman no pot morir, encara que ara em toqui aixecar de nou el desori de la ciutat destruïda. Un veritable *No Man's Land*. Qui deia que amb els seixanta a Batman li havia arribat la jubilació?

Guillem Medina

Cartells de les dues últimes versions de Batman al cinema. *Batman & Robin* (1997), amb George Clooney, Alicia Silverstone, Uma Thurman i Arnold Schwarzenegger, i *Batman Forever* (1995), amb Val Kilmer, Chris O'Donnell, Nicole Kidman, Tommy Lee Jones i Jim Carrey.

FRANÇA
ANDORRA
LLEIDA
COSTA D'ALBANYA

GAUDEIX DE LA TEVA LLIBERTAT. SI VOLS, A LLEIDA POTS.

Ara LLEIDA

Lleida: els Pirineus més vius. Qualsevol moment és bo per organitzar una visita als Pirineus i omplir el teu temps lliure d'activitats. Vine a contemplar la natura o a practicar-hi tota mena d'esports d'aventura. Vine a menjar, a descansar i a passar-l'ho bé. Arriba't al Parc Nacional d'Aiguestortes i amara't d'aire pur en algun dels 500 llacs de Lleida. Amb la família, amb la parella o amb els amics, vine a Lleida, descobreix els Pirineus més vius.

Demana'ns informació! Patronat de Turisme - Diputació de Lleida
Aparat de correus 827 25060 Lleida - Tel: 902 10 11 10 Fax: 973 24 55 58
E-mail: lleidatur@lleidatur.es - www.lleidatur.es

Un mercator que m'enviï informació gratuïta de Lleida

Si m'interessa: Informació general Reserves Esports i Aventura Cuques Altres

Nom i cognoms: _____ Edat: _____

Adreça: _____

Ciutat: _____

Codi Postal: _____ Telèfon: _____